

Arrest

nr. 124 241 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als echtgenoot. Het bewijs van het huwelijk werd bewezen aan de hand van de huwelijksakte. Verzoeker legde tevens een geboorteakte en een paspoort voor.

1.2. Op 10 december 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dat is de thans bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERJNG VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd in Nederland veroordeeld op 10 september 2012 door de politierechter van Haarlem wegens artikel 10 lid 5 van de Opiumwet A Opium wet opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2 onder A van de opiumwet gegeven verbod heroïne/cocaine op 30 mei 2012 te Schiphol tot een gevangenisstraf van 8 maanden waarvan 3 maanden met een proeftijd van 2 jaren. Proeftijd 10 september 2013 - 09 september 2015. Bijzondere voorwaarde; overige, onder de bijzondere voorwaarde(n): dat de veroordeelde zich binnen drie dagen volgend op zijn vrijlating meldt bij de reclassering, (...) te Amsterdam dat veroordeelde zich gedurende door de reclassering in Amsterdam bepaalde perioden, blijft melden bij de reclassering Amsterdam, zo frequent als deze reclassering dat gedurende de proeftijd nodig acht. Dat veroordeelde gedurende de proeftijd zal deelnemen aan een gedragsinterventie, bestaande uit een cognitieve vaardigheidstraining (cova) en de module budgetteren, dat de verdachten zich gedurende de proeftijd zal gedragen naar de voorschriften en aanwijzingen geven door of namens de reclassering Amsterdam voorzover deze niet reeds zijn opgenomen in een andere (hiervoor genoemde) bijzonder voorwaarde.

Uit de aard (drugsdelict), de ernst (8 maanden gevangenisstraf en Nederland ontvlucht tijdens proeftijd) en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Uit de mail van het Nederlands Ministerie van Justitie aan de verbindingsambtenaar (Nederland-DVZ) dd. 22.11.2013 blijkt tevens dat Nederland betrokkene ongewenst zal verklaren wegens de gepleegde misdrijven.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te af..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking;

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 10.12.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

A. AANGAANDE ARTIKEL 43 VAN DE VREEMDELINGENWET

Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt: (...)

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt: (...)

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift

In casu is de bestreden beslissing van 10.12.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven - met name dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsgerechtigd is. dat hij haar samenwoont en dat hij met haar thans 4 kinderen heeft met Nederlandse nationaliteiten kinderen heeft - NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing (bijlage 20 d.d. 10.12.2013) te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 10.09.2012. De beslissing van verwerende partij dateert van 10.12.2013, dit is bijna 1 jaar na de veroordeling. Het is immers zo dat uit het administratief dossier de volledige tekst van de strafrechtelijke veroordeling niet terug te vinden is. Verzoeker is niet ongewenst verklaard in Nederland zodat de hypothese van verwerende partij dat verzoeker in Nederland ongewenst zou worden verklaard niet opgaat.

Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is sinds zijn strafrechtelijke veroordeling in september 2012 verder gegaan met zijn leven. Hij beseft dat hij een verantwoordelijkheid had en vader was van 4 kinderen. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk belang niet primeert zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist deze privé-belangen van

verzoeker zijn. In casu betreft dit het huwelijk van verzoeker met een verblijfsgerechtigde Nederlandse onderdaan en het feit dat verzoeker reeds de vader is van 4 minderjarige kinderen voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is. Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd. Verder heeft verwerende partij geen rekening gehouden het gegeven dat verzoeker voor een tweede maal vader ging worden en dus het gezin uitgebreid werd. Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen. De bestreden beslissing stelt enkel het volgende: Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Uit de mail van het Nederlands Ministerie van Justitie aan de verbindingsambtenaar (Nederland-DVZ) dd. 22.11.2013 blijkt tevens dat Nederland betrokkene ongewenst zal verklaren wegens de gepleegde misdrijven. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te af.

Kortom samengevat steunt de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de mogelijke neiging om een gedrag in de toekomst te handhaven;
- de nabijheid van de veroordeling in de tijd;
- de ernst van de feiten;

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil vervoegen en voor kinderen en echtgenote wil zorgen. Bovendien heeft verzoeker een blanco strafregister heeft in Suriname. Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Belgische/Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier geenszins dat de voordelen (cf. het uitstel) dat verzoeker werd verleend door de gerechtelijke diensten zou zijn herroepen. Integendeel, de reclasseringsambtenaar verklaart in haar mail aan de echtgenote van verzoeker het dossier mbt de reclassering te zullen overdragen aan België aangezien dit na de invoering van een nieuwe wet mogelijk is. Verzoeker wenst duidelijk te maken dat hij het land zeker niet ontvlucht is en dat het verhuis in onderling overleg met de reclasseringsambtenaar is geweest.

Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende. Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier. De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na zijn veroordeling in Nederland een persoonlijk gedrag heeft gehandhaafd dat een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (R.v.V. arrest n° 93.731 van 17 december 2012)

B. AANGAANDE ARTIKEL 43 VAN DE VREEMDELINGENWET

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. Er wordt slechts aangehaald dat verzoeker in Nederland veroordeeld werd en dat hij het land zou ontvlucht zijn aangezien er voorwaarden werden opgelegd door de rechtbank die hem veroordeelde en dat hij die voorwaarden niet zou hebben nageleefd. Verzoeker voegt in bijlage de stukken waaruit blijkt dat hij in overleg met de reclasseringsambtenaar het land heeft verlaten en de verdere reclassering door België zal opgevolgd worden. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd. R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7, Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot, Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006); Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.- vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

"(...) de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zich zelf geen motivering van deze maatregelen(...). "

Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid. In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen: "(...) Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zich zelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...) Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II; Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive. Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord: "Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd. Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zich zelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten. ([www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen](http://www.senate.be/publications-publicatielijst/Belgische+Senaat+Handelingen)) Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen. In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond. Het betreft zijn enige veroordeling. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive. Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet. Het is niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een in België verblijfsgerechtigde Nederlandse onderdaan. Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht en er zich heeft mee vergenoegd door enkel te verwijzen naar de veroordeling van de Nederlandse rechtbank. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. - Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009 <http://www.cce-rw.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4,326, noot -

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de

bestreden beslissing vernietigt te worden. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigt te worden.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat hij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsgerechtigd is, dat hij met haar samenwoont en met haar 4 kinderen heeft van Nederlandse nationaliteit. Hij betoogt dat de bestreden beslissing dateert van 10 december 2013 van bijna een jaar na zijn veroordeling op 10 september 2012. Hij beweert dat hij in Nederland niet ongewenst verklaard zou zijn. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niets zou bepalen inzake zijn persoonlijk gedrag of recent gevaar. Tot slot stelt verzoeker dat hij het land zeker niet ontvlucht is en dat het verhuis in onderling overleg met de reclasseringsambtenaar is gebeurd.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, lid 5 van het vreemdelingenbesluit en op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet omwille van het persoonlijk gedrag van verzoeker, waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gesteld dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar verzoeker betoogt dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat hij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsgerechtigd is, dat hij met haar samenwoont en dat hij met haar 4 kinderen heeft van Nederlandse nationaliteit, overweegt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zijn familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoeker betoogt dat uit het administratief dossier “geenszins blijkt dat de voordelen (cf. het uitstel) dat verzoeker werd verleend door de gerechtelijke diensten zou zijn herroepen. Integendeel, de reclasseringsambtenaar verklaart in haar mail aan de echtgenote van verzoeker het dossier mbt de reclassering te zullen overdragen aan België aangezien dit na de invoering van een nieuwe wet mogelijk is. Verzoeker wenst duidelijk te maken dat hij het land zeker niet ontvlucht is en dat het verhuis in onderling overleg met de reclasseringsambtenaar is geweest.”

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn betoog een uitprint van een e-mailbericht bij het verzoekschrift waaruit zou moeten blijken dat het dossier met betrekking tot de reclassering wordt overgedragen aan België. De uitprint die de datum "7 nov", zonder jaartal, vermeldt, stelt het volgende:

"bewijs van uitschrijving uit NL en bewijs van inschrijving in België

N, F.

Geachte mevrouw H,

Ik heb zojuist gesproken met de afdeling Bureau Buitenland van de reclassering. Deze geven aan dat de opdracht toezicht wordt overgedragen aan de reclassering in België. Dit in het kader van een nieuwe wet die dit mogelijk. Voor de overdracht is het van belang dat wij in het bezit zijn van een uitschrijving uit NL en een inschrijving in België.

Graag ontvang ik deze stukken op korte termijn van u/jullie zodat wij het een en ander met Justitie kort sluiten en zij reclassering België de opdracht geven tot het uitvoeren van het toezicht.

Alvast bedankt.

Met vriendelijke groet,"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 september 2012 door de politierechter in Haarlem, Nederland, werd veroordeeld voor drugdelicten, tot een gevangenisstraf van 8 maanden waarvan 3 maanden met een proeftijd van 2 jaren, op grond van artikel 10, lid 5 van de Nederlandse Opiumwet (artikel 2, onderdeel A: heroïne/cocaïne). De proeftijd loopt van 10 september 2013 tot 9 september 2015. Er werd als voorwaarde opgelegd dat hij zich binnen de drie dagen volgend op zijn vrijlating zou melden bij de reclassering, (...) te Amsterdam. Hij diende zich gedurende de reclassering te blijven melden bij de reclassering Amsterdam. Hij diende tevens deel te nemen aan een gedragsinterventie, bestaande uit een cognitieve vaardigheidstraining en een module budgetteren.

Verzoeker betwist deze gegevens niet.

Met voormelde e-mail toont verzoeker niet aan dat het dossier met betrekking tot de reclassering is overgedragen aan België en dat er een regeling dienaangaande is tussen de reclasseringsambtenaren in Nederland en België. Derhalve maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat het motief dat hij Nederland is ontvlucht tijdens proeftijd foutief is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 43 van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen, waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt naar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, geen rekening werd gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onredelijk heeft gehandeld door te besluiten: "Uit de aard (drugsdelict), de ernst (8 maanden gevangenisstraf en Nederland ontvlucht tijdens proeftijd) en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending aan van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) :

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikel 5 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: "De staten moeten eerbied tonen voor de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders om te voorzien in een passende begeleiding van het kind."

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Elk kind heeft het recht op bijstand en voorzieningen voor de ouders of wettige voogden"

Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Elk kind heeft het recht op een naam en een nationaliteit en, voor zover mogelijk, het recht zijn/haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekers zoon verder voor onbepaalde tijd van zijn vader gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetatbe> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.) Verzoeker is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Belgisch kind van verzoeker momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoeker een bijlage 20 werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid zijn taken van vader en gezinshoofd op te nemen om zijn gezin financieel en materieel te onderhouden.

De minderjarige verblijfsgerechtigde Nederlandse kinderen hebben niet alleen hun Nederlandse moeder maar ook hun Surinaamse vader nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hem nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoeker benadeeld is maar ook zijn minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn kinderen voor onbepaalde tijd gescheiden van hem moeten leven en zij niet door beide ouders kunnen worden opgevoed.

Het tweede middel is gericht tegen de verwijderingsmaatregel die, zoals blijkt uit de bespreking van het vierde middel, wordt vernietigd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

"Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: (...)

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de binnenkomst van een vreemdeling te weigeren. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Voorts dient verwezen te worden naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie d.d.

31.01.2006 die uitdrukkelijk het volgende stelde in overweging 47 {HvJ arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 47): [...] In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest Carpenter, reeds aangehaald, punt 41, en arrest van 23 september 2003, Akrich, C-109/01, Jurispr. blz. I-9607, punt 58). [...]”

Tevens verwijst verzoeker naar arrest van Uw Raad waarbij toepassing werd gemaakt van de constante rechtspraak van het HvJ (cfr. R.v. V. arrest n° 7063 van 8 februari 2008). Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele, beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn kinderen en echtgenote ondergaan. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn echtgenote is er geboren en getogen, en dit geldt evenzeer voor zijn 4 verblijfsgerechtigde kinderen met een Nederlandse nationaliteit. Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat er sprake is van een voldoende hechte relatie tussen zichzelf en zijn familie. Hij stelt dat het voor hem nagenoeg onmogelijk zou zijn om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

Het derde middel is gericht tegen de verwijderingsmaatregel die, zoals blijkt uit de bespreking van het vierde middel, wordt vernietigd.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.) Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De vermelding dat verzoeker geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht is een onterechte poging om te motiveren aangezien de Vreemdelingenwet aan verzoeker het recht toekent om op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een gezinsherenigingsprocedure op te starten. Ook dient de verwerende partij één en ander grondig af te wegen : aangezien verzoeker 4 kinderen met een Nederlandse nationaliteit heeft in België."

2.4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing van 30 december 2013 wordt respectievelijk toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is gegrond.

3. Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC